

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cavtio Criminalis, Seu De Processibus Contra Sagas Liber

Spee, Friedrich von

Francofurti, 1632

44. An magni faciendae sint denunciationes complicum in crimine Magiae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11133

338 Dub. XLIV. *An magnificienda sint*
signis ad condemnandum procedat,
dum res melius à doctis ventiletur, &
auctoritas publica certi quid statuat.
Atq; hæc obiter saluo iudicio meliore.
Scripsit nuper quædam Coloniensis
quidam Iuris Doctor, in quibus multa,
postquam perlegi, desidero: ac proinde
animus mihi erat, totum eius scripti-
neruum succingere & incidere. Sed
quia mihi dicitur, id ab * alio iam esse
factum, acquiesco. Iterum moneo late-
re fraudem. Quærant ingeniosi ac de-
prehendent; solis oculis, & iis sagacibus
est opus. Nimis fane Dæmon desipiat si
gregem suum signare velit, vt dignosci
& mactari possit. Quicquid tamen fit,
certe Delrius lib. 5. sect. 4. indic. 8. & Bins-
feldius pag. 626. quos alioqui Iudices
magnifacere & sequi iactant, iudicium
hoc stigmatum reiiciunt.

à Dn. P.
Iordaneo
in Proba
Stigma-
tica.

DUBIVM XLIV.

*An magnificienda sint denunciationes com-
plicum in crimine Magiæ?*

QVæstionem hanc ex professo tra-
ctât Binsfeldius in libello de con-
fess.

cessionibus maleficorum pag. 238. & seq.
ac Tannerus Theologiae tomo 2. disp. 4.
de Iustitia, quaest. 5. dub. 2. Nos Tan-
neri sententiam secuti, nostra metho-
do rem expediemus, & quae adfert in
contrarium Binsfeldius, dissoluemus.
Itaque

RESPONDEO, Etsi denunciationes
complicum secundum communem
hodie praxin maximi momenti habentur,
sic ut ordinarie tres, quatuor de-
nunciationes sufficere putentur, ad ca-
piendum & torquendum, etiam secun-
dum quosdam personas bonae alioqui
famae, consentiente Binsfeldio, Delrio
& aliis: nihilominus nos eas vel si pluri-
mae quoque fuerint, ut parui admodum
ponderis, fallaces, deceptorias, vehe-
menterque merito secundum prudens
iudicium suspectas reiicimus, nega-
musque ad capiendam, torquendamque
personam aliquam, seu bonae seu malae
famae, nisi alia indicia grauiora acce-
dant, sufficere. Rationes istae sunt:

RATIO I. Sententiam hanc plurimo-
rum optimorumque Doctorum authori-

tas tuetur, sic enim (saltem quo ad personas bonæ alioqui famæ) sentiunt de Exceptis, Ancharanus, Alexander, Andreas de Ifernìa, Bartolus, Bertazzolus, Bursatus, Cornelius, Crauetta, Felinus, Gomezius, Grammaticus, Marsilius, Menochius, Paris, Raphael Cumanus, Rolandus à Valle, Socinus Iunior, Vincentius Ondedus, & alij prout citatos vide apud Tannerum l. c. nu. 31. & seqq. qui proinde concludit hanc sententiam non solum non esse nouam sed potius communem.

RATIO II. In constitutione criminali Caroli V. quam in Imperio seruare oportet, cum Indicia maleficij commemorantur, non ponitur duorum vel plurium complicum denunciatio, quæ tamen poni debuisset, si aliquod eis momentum ad torturam inesse Imperator putasset.

RATIO III. Si aduersariorum sententia recipiatur, in potestate & arbitrio infamium & nequam personarum erit, grauare & denigrare bonum nomen, existimationem & personam hominum

pro-

proborum: quod est absurdum & periculofum innocentibus, vt ex fequentibus fatis colliges.

RATIO IV. Vel illæ quæ alias denunciant vere Sagæ sunt vel non sunt: fi non sunt, iam quid hæ de complicibus fcire poffunt, quas non habent? mentiuntur de fe & de aliis, vt à tortura fe liberent, nullius igitur hæ denunciations ponderis sunt, fi denunciantes innocentes sunt; fi sint autem nocentes feu vere Sagæ, ne tum quidem illarum denunciations vllum pondus habent: fupponi enim debent ex natura fua mendaces effe quæ Dæmone Magiftro vfæ fint. Veracitas igitur illarum nulla eft, nulla igitur probatio quæ illarum veracitate nititur: nititur autem denunciatio, cum nihil nifi ab authoritate feu veracitate dicentis probet. Ergo. Autores Mallei alias feueri ipfum hoc agnofcūt pag. 512. Cum enim dixiffent maleficas quafdam Magiftras feruari poffe, vt aut maleficiatis fubuenirent, aut maleficas proderent, fubiungunt; *nec tamen eorum proditioni ftaretur eo quod Diabolus mendax fit;*

342 Dub. XLIV. *An magnificiende sine
nisi pariter & alia indicia facti cum testibus
occurrerent.*

RATIO V. Non creditur denuncia-
tioni seu testimonio testium qui infames
sint, ut est communis omnium Do-
ctorum sententia: sunt autem Sagæ om-
nes hoc ipso quod Sagæ sint maxime
infames. Ergo, &c.

DICES, Ex Binsfeldio de confessione
maleficorum pag. 264. & 266. & ex Del-
rio lib. 5. sect. 3. Infamia purgatur per
torturam secundum communem sen-
tentiam Iurisperitorum; qui proinde
statuerunt, ut complici non credatur,
nisi in tortura denunciationem fecerit.
Si igitur infamis Saga in tortura denun-
ciauit, ut fieri debet, ab infamia pur-
gata est, frustra igitur infamia obicitur.
Ut hoc lector intelligat, sciendum
est quod aiunt hodie Iudices, testimo-
nium personæ infamis non debere ad-
mitti: cum igitur quispiam in tortura
de se confessus crimen, hoc ipso infamis
sit; non oportere ei de complicitibus
credi, nisi de iis per nouam torturam,
quæ infamiam illam expurget, rogetur.

Vn-

Vnde ut id fiat, torturam nouam pro complicitibus edicendis sustinere reus debet, quantumuis sine tortura promptus sit edicere: hæc hodie Iudicium praxis est. Sed non potui purgationem hanc infamiae in constitutione Carolina reperire. Deinde non fat intelligo, quo tandem modo tortura infamiam abstergat, nam quicquid id est ex quo cuiquam infamia adhæret, id utique nõ annihilatur per torturam, ergo consequenter nec infamia: Exempli gratia infamis Gaia est, hoc ipso seu ex ea causa, quia Saga esse deprehensa ac confessa est. An cum torquetur desinit esse Saga? Non desinit: nec desinit igitur adhuc infamis esse, manente enim causa manet effectus: Pretiosa alioqui purgatio, si sic facile torturam quamlibet infamiam purgare posset. Vnde vereor ut commune hoc Iuris peritorum effatum non satis subsistat, dum aliter instruar. Simanchas certe ait huius sententiæ auctores sine lege & ratione loqui. Quod si instruas in hunc modum: infamiam ideo de complicitibus non creditur, quia

344 Dub. XLIV. *An magnificienda sint*
timetur ne mentiatur, adhibetur igitur
tortura in hunc finem, ut ne mentiatur,
unde cum tortura tollat ut ne mentiatur,
recte dicitur tollere infamiam, quia efficit,
ut licet infami, tamen credi possit.

RESP. Ne sic quidem difficultatem
absolui: Nam esto Sagam torqueas in
hunc finem ut ne mentiatur; an ideo
mox finem consequeris? æque mentietur
post torturam: & qui eam mentitam
redargues? Imo si post torturam ei
credis, iam tanto amplius mentiri
volet: stulta enim sit, si non
vsa hac occasione alienum
potius regnum destruat quam
suum, cum æque tibi satisfactura
sit, seu nocentes seu innocentes
nominauerit; quippe quam post
torturam verum dicere
persuasum habeas, ut haud
dubie à Magistro suo
intellectura est.

DICES II. Ex eodem Binsfeldio pag.
306. ut testes infames ad
testimonium admittantur
inductum est iure positivo,
sic enim attestantur
Philippus Cornéus,
Philippus Francus,
Petrus de Ancharano,
Andreas Barbatius, & ratio
sua-

suadet. Idem ergo ius exigente necessitate, ne veritas in multorum damnum occultetur admittit, vt in Exceptis infames testes admittantur, &c. sic ille.

RESP. Negari quod assumitur, neque enim, quod ait Binsfeldius, ratio hoc suadet, sed suadet contrarium. Citatos autem Autores aliosve non sequimur, nisi quantum probant. Itaque vt testimonium infamis reiiciatur, Naturalis iuris est, & non Positiui tantum. Quanquam vt hoc melius intelligatur; distinguo, & dico, duplicis generis infames esse posse: Alios, qui sunt *infamis vitæ, seu morum*, id est, criminosi: Et de his infamibus intelligendi sunt Autores, cum dicunt iuris esse positiui, vt reiiciantur testes infames. Alios, qui sunt *infamis authoritatis*, seu diffamatæ aut suspectæ mendacitatis & periurij. Prioris generis vt à Iure positiuo repelluntur, sic & cum videtur in exceptis & alioqui difficilis probationis criminibus admitti possunt, cum non repugnet criminis veracem esse. Posterioris generis aio prorsus etiam in exceptis & occultis

reiiciendos esse, cum hi non modo Iure Positiuo sed etiam Naturali prorsus repellantur. Nam sublato etiam omni Iure positiuo, qui hoc modo infames sunt, eorum authoritas vacillat, aut saltem vacillare putatur: authoritate autem vacillante, vacillat quoque quod ei superstruitur; superstruitur autem testimonium, cum id non probet nisi ab authoritate: ergo & testimonium talium infamium vacillat: si vacillat autem, merito in re grauissima vbi de capite hominum agitur, reiicitur; dicitur id recta ratio; non tantum Ius positiuum præscribit. Nam vtrique contra naturam rei est, & omnem penitus rationem, vt quem ponis conclamata authoritatis esse, ex eius authoritate seu veracitate argumentum ducas. Quare vltterius, cum nullum hominum genus ex natura rei & iuxta omnium communem sensum maiore labore Infamia seu præsumptione *Mendacitatis*, quam quæ Sage iudicata fuerint, id est, patris mendaciorum discipula; sequitur sane nullum quoq; infamium hominum esse genus, quod

quod minus ex natura rei ad dicendum testimonium admitti possit. Et hoc miror Binsfeldium non aduertisse. Et si ille autem virtantus non aduertit, quid nostri Inquisitores facturi erant?

RATIO VI. Repelluntur in Iure positiuo testimonia quoque personarum vilium & inopum. Item in iure Canonico cum criminales causæ sunt mulierum ob sexus fragilitatem & mutabilitatem ingenij. *cap. forum 10. sub finem de verborum signif. & cap. 16. mulierum 33. q. 5.* Item omni iure positiuo & naturali hominum delirorum, fatuorum, &c. Sed hæc omnia in Sagas conueniunt, ergo &c. Sunt enim plerumque personæ viles, muliercule rudes, mutabiles, nunquam semifatæ. Non igitur prudenter iis commodari fides potest, maxime ad equuleum qui probationes claras & pene certas postulat, vt supra docui etiam in exceptis.

RATIO VII. Docent omnes Iurisperiti ac Theologi in nullis criminibus quantumcunque Exceptis æstimari
seu

seu admitti testimonium inimici siue hostis, intellige capitalis, idq; ex iure Naturali: præsumitur enim cum sit hostis nocendi studium ac proinde mentiendi: Autores omitto, ne frustra in re omnibus indubitata chartas impleam: sed negari non potest quæ veræ Sagæ sint, iuratas esse humani generis & innocentum hostes capitales, quæ nemini non male velint ac nocere cupiant, si in earum sit potestate; merito igitur quas edunt denunciationes, vt suspectissimas contemnimus. Elegantibus sane verbis rationem hanc Tannerus proponit: *Quod si ipso, inquit, Iure naturali probatum aut Iure præsumptum odium accusatoris, vel testis, denunciationem seu iudicium eneruat & elidit: Quidni etiam præsumptum illud odium quod Sagæ aduersus quoslibet animo fixum gerere censentur, & à quo etiam apud Germanos nomen Unholden accepisse videntur, saltē eatenus eneruabit, ne sola denunciatio ad torquendam personam denunciata valeat?*

Itaque quid secutus sit Binsfeldius, non satis perspicio. Nam in primis quodam

dam loco diserte docet testimonium capitalis inimici penitus admitti non oportere etiam in Exceptis, commendatq; doctrinam Ancharani, Franci, & Barbatij, quod nec Pontifex, vt inimicus ferat testimonium, dispensare possit, cum repellantur Iure Naturæ. Deinde quoque alio in loco non modo non concedit, sed euincit Sagas omnes infestissimas, & capitales esse generis humani hostes. Denique tamen rursus alio in loco, pro admittendo illarum testimonio non secus ac pro aris & focis pugnat. Connectat hæc qui potest.

RATIO VIII. Communis est sententia, si socius criminis denunciatus plures habeat defectus, vt V. C. non solum sit infamis, sed etiam simul vilis, abiectus, periurus, aleo, &c. tunc ne in exceptis quidem facere indicium ad torturam, imo nec ad capturam, imo nec ad specialem inquisitionem. Et recte: nam si ob vnicum huiusmodi defectum testimonium alicuius reiicitur, quanto magis reiiciendum erit, cum plures reiiciendi rationes coactæ sunt? Atqui vero
quis

quis nescit, in Sagis si vere tales sunt, quam plurima huiusmodi conuenire? nam & infamatae authoritatis sunt, & periuræ sunt, quæ Deo fregerunt fidem, & abiectæ sunt, & mulieres peruersæ sunt, & concubinæ satanæ sunt, & inimicæ generis humani sunt, & homicidæ & hæreticæ & idololatræ & hypocritæ sunt, & quicquid denique scelerum cogitari potest, penitus implexæ sunt.

DICES I. His incommodis occurretur, si denunciatus tanto sæpius aut tanto acerbius torqueatur, nam sicut per vnā torturam purgatur Infamia iuxta dicta supra, sic etiam per torturas plures, aut vnā tanto acerbiores purgantur defectus reliqui. Atque ita dicitur docere Delrius in appendice 2. lib. 5. q. 17. ego illam non habeo vt videre possim: Vt vt sit.

RESP. In primis nescio quæ hæc tandem laniena futura sit torturas multiplicare aut iuxta proportionem nequitiae Sagarum intendere: animus meminisse horret. Deinde autem iam ante dixi, non sat capi quæ tortura hos omnes de-

defectus purget, & vt aiunt, credibilia Sagarum testimonia faciat, quæ prius incredibilia habebantur? si mentiri Sagaræ velint, & innocentes perdere, vt præsumi de capitalibus innocentum hostibus debet, æque id post torturam atque ante volent, nam æque sane torqueri super complicibus debebunt, & æque post hanc torturam Iudicibus satisficient, seu veras suas complices accusent seu fictas. Imo si ante torturam præsumebantur mentiri velle & posse in innocentes, vt eos perderent; multo amplius id præsumendum facturos post torturam, cum sciant tunc creditum sibi iri, & oraculum habendum quicquid dixerint. Et quæ cæcitas nostra est, vt hæc non cogitemus?

DICES II. Cum dicitur plane reiciendum esse testimonium complicis, si laboret pluribus defectibus seu criminibus, intelligi id debet, si laboret pluribus talibus quæ non ordinarie coniuncta & inuicem cõnexa esse soleant? nam si ea crimina ordinarie solent reperiri simul coniuncta, tunc non debebit plane reii-

352 Dub. XLIV. *An magnificiendæ sint*
reiici testimonium talis complicitis, sed
admitti potest.

Hanc distinctionem seu explicatio-
nem adducit Professor Rinthelensis
D. Goëhausius in lib. nuper edito, cui
titulus Processus iuridicus contra Sagas
pag. 99. & 100. atque ait esse Doctorum
Friburgensium: vnde concludit testi-
monia Sagarum non esse reiicienda ob
id quod pluribus defectibus laborent,
quia hi defectus tales sunt, vt ij ordina-
rie cum crimine magiæ coniuncti sint.

RESP. Quorumcunque tandem hæc
distinctio sit, ridicula est: nam

I. Caret ratione: aut si non caret, ea
detur; & acquiescam.

II. Cur inhabilis sit testis infamata
authoritatis, cur inimicus, cur semi-
fatuus, cur vilis, cur criminofus, &c.
singula suam propriam vel ex rei na-
tura, vel Iuris positione causam ha-
bent; an hæc autem causæ deficiunt
cum ordinarie aliqua sunt coniuncta?
id mihi ostendi peto: quod si non de-
ficiunt autem; parum apta ista distin-
ctio est.

III. Su-

III. Sumo tale exemplum: Execratur Respublica Idololatriam, Hæresin, Latrocinium, Sodomiam, &c. & vehementius quidem eum in quo hæc omnia simul conuenerunt: an minus tamen Sagam execrabitur, quod in eam hæc non aliquandò tantum, sed ordinariè & semper conuenire solent? Imo tanto magis execrabitur. *Applica.*

IV. Do aliud exemplum: Statuit lex vt pellatur vrbe qui latrocinium commiserit: Item qui sodomiam, item qui Idololatriam: hinc igitur contra Titium sequitur eum maxime pellendum vrbe esse, quia is omnia hæc simul fecit, id tu concedis: Negas tamen ex vrbe expellendam Sagam esse, eo quod etsi hæc quoque eadem commiserit, tamen excipi debeat, quia ea crimina ordinariè cum Magia coniuncta esse solent. *Applica & vide quam hæc absurda sint.*

DICES, Imo hæc distinctio ante data criminum non ordinariè coniunctorum & ordinariè coniunctorum omnino admitti debet, ob hanc rationem, quam dat citatus Professor D. Goehau-

A a

sius.

354 Dub. XLIV. *An magnificiendæ sint*
fius. Sic enim ait his verbis: *Est vero, in-*
quit, hæc distinctio admittenda: enimvero
quia malefici criminibus prioris generis quæ
semper scilicet cum maleficio coniuncta sunt,
semper sunt innodati; & ergo si maleficos
testes seu socios criminis aliis criminibus &
quidem illis ipsis cum maleficio coniunctis
carere esset necesse, nullus esset testis idoneus,
atque sic lex criminosos & infames ad testi-
monium in exceptis ferendum frustra admi-
sisset, ac frustra rei in crimine veneficij de
complicibus interrogarentur, &c. sic ille.

RESP. Hæc ratio magis ridicula est:
nam sensus est, quasi breuiter sic dicas:
hæc distinctio, quæ ego do valere de-
bet, quia si non valeret, ego causa cade-
rem, & esset verum quod dicit aduerfa-
rius Sagis penitus non debere credi.
Præclare! Porro de lege quod dicit,
infra meminero Dub. 49. Argum. 1. & 3.
Id nunc manet, cum in Sagis ea omnia
concurrant simul, quæ & Iure naturæ,
& iure positiuo inhabilem reddant te-
stem, & concurrant quidem ordinarie
& semper, omnino reiici earum testi-
monium debere, & reiici quidem ordi-
narie

narie & semper, ac proinde non solum frustra, sed & perniciose innocentum inimicas, & semifatuas fœminas, & viles, & infames, & mendaces, &c. de complicibus interrogari.

RATIO IX. Si tanti denunciationes fiant, vt hodie fiunt, apertissimum nactus ostium est humani generis hostis, vt infinitam innocētium stragem edat. Erit enim in ipsius ac suorum potestate situm, quasilibet quantumcunq; innocias denunciationibus obruere, & in capturam ac torturam grauissimā, quam paucissimæ perferre possunt, quando-cunque volent liberrime tradere. Nam obsecro quid hic obstare poterit? Iam pleni per Germaniam carceres sunt captiuis, demus eas omnes vere Sagas esse: mox tollentur in neruum vt complices suas fateantur; scit eorum Magister quas nominauerit eodem rapiendas esse; cur non agat igitur qui ab initio homicida fuit vt eas nominent quas maxime perire optat? poteratne vel ipse sibi fingere commodiorem nocendi viam & tota Germania bacchandi?

Ridere soleo hodiernam multorum Iudicum simplicitatem: Non raro enim cum postulāt pro captiuis Sacerdotem, atque eum ad suum genium formare cupiunt, monent primum, instruunt, & identidem inculcant, quanta captiuarum malignitas sit, quam promptæ eis & innumerato sint mille mentiendi artes, quam ad omnem falsitatem ac dolos expedita eloquentia: Caueat ne iis credat, ne se decipi patiatur ficta sanctitate; parum esse dæmonis mancipiis, si & sacramentum mendacio profanent; nequissimum earum doctorem esse qui vel prudentissimis cautissimisq; imponat, & similia; quæ eo spectant ut omnem iis fidem abrogent si tale forte quippiam Confessario exponant quo ad innocentiam quorundam quasi quibusdam vestigiis perueniri posset. Itaque eo usque mendaces, periuræ, dolosæ, deceptorices sunt, quibus credi nullo modo oporteat: Solum cum ad edicendas In tortura complices est ventum, iam eæ ipsæ mox omnem exuunt naturam, iam pertesæ artium suarū subito è mendaci-

ducibus veraces fiunt, totæ candidæ, sinceræ, sine dolo, quæ non nisi vere Sagas & nocentes accusaturæ sint innocentium oblitæ. Euge rem lepidam & festiuam! non est quod iam fraudem vllam metuamus, nihil hic periculi futurum est, non iam amplius mentiri possunt: pellem Æthiops mutauit. Pergite Inquisitores, capite denunciatas, non dubium est quin reæ sint, ducite in neruum & extendite dum fateantur, si id nolint, obstinatas viuas incendite, nocentes enim sunt: dæmon dixit, & in tormentis dixit. O Germania quid facis? timent Iudices ne fallantur à Sagis viri Apostolici qui & Angelos iudicaturi sunt, ne ipsi fallantur non timent. Mentiuntur, aiunt, vel in ipso Sacramento pessimè deceptrices: in equuleo duntaxat verum dicunt, hic decipere non possunt. Quam hæc peruersa & ridicula sunt? quæ miror Magistratus Germaniæ nondum animaduertisse, tot consiliariis & viris prudentibus vallos. Quidni faciat iam dæmon, quod ipsi lubet, sæuiat in quoscunque volet?

& ecce iterum vnde tantus nobis numerus Sagarum!

DICES I. Non procedunt hodie ex solis denunciationibus, sed si alia quoque iudicia accedant.

RESP. Falsum est quod dicitur: nam plerumque aut certe frequentissime hodie ex solis denunciationibus procedunt: Id probo hoc Enthymemate: Procedunt plerumque ex denunciationibus & fama, ergo ex solis denunciationibus procedunt. Antecedens patet, cum omnia exemplis plenissima sint: probanda igitur consequentia est, quam sic ostendo: Iam supra docui dubio 34. famam hodiernam non esse nisi spurium rumorem, atque insuper nunquam fere in Iudicio legitime probari, proindeque esse iudicium ipso iure positivo & naturali inualidum & nullum: quod si nullum autem, atque ex eo igitur ac denunciationibus Iudices procedunt, utique ex solis denunciationibus procedunt. Præterea vero, esto etiam demus hoc; non plane sit nulla fama hodierna, sed legitime semper in Iudiciis probetur:

tur: quæro tamen ex Iudicibus quid putent? an nocentes esse omnes quæ solo hoc iudicio malæ famæ aut aliquo simili vrgeantur? nec hoc dicent: quid igitur? vt primum modo dæmonis auctoritas accedat, id est testimonia ab auctoritate & veracitate dæmonis ac mancipiorum eius ducta, iam putabunt? iam de earum culpa, quasi certi erunt? atque ita certi, vt quascunque torturas denunciatae sufferant, quicquid in defensionem sui velint afferre, quicquid constanter negent, &c. per fas nefas debeant nocentes esse? nam hæc hodie praxis est. Vnde infero, adhuc igitur in Satanæ potestate esse, eas saltem omnes quæ diffamari, aliove quo simili insufficiente iudicio suspectæ fieri potuerint, mox adiectis suorum denunciationibus in discrimen adducere. E qua re quam multas adhuc strages machinari nobis dæmon possit, facile existimare est: ignauius enim sit, si hanc occasionem sine fructu sinat effluere.

DICES II. At saltem si denunciantes conuertantur, non contemnendæ earum

360 Dub. XLV. *An denunciationibus credi debeat
rum denunciationes erunt, nec prædi-
cta pericula timenda.*

RESP. Adhuc timenda erunt & de-
nunciationes contemnendæ, prout du-
bio sequenti latius ostendam.

D V B I V M XLV.

*An saltem denunciationibus credi debeat
ob denunciantium pœnitentiam?*

RESPONDEO, Sic quidam occurrere
solent iis quæ dubio præcedente
differuimus, sed frustra. Rationes istæ
sunt:

RATIO I. Denunciationes hodie
fiunt, & in acta referuntur antequam
de conuersione & pœnitentia cum de-
nunciatis actum fuerit: Nam sic
praxis hodierna habet, vt vix adeant
spirituales viri, nisi cum in exteriori fo-
ro cognitio expedita est: Frustra igitur
Sagarum pœnitentia obtenditur ne ea-
rum denunciationes contemnantur;
cum denunciationes omnes pœniten-
tiam antecedant. Vtinam vero non nisi
postquam serio ad Deum reuertissent,
tum